

DEL REFUGI DE MARIALLES AL CANIGÓ

A dos quarts de set es toca diana al Refugi Marialles, no cal fer gaires esforços per aixecar el personal, els ossos ja fa estona que es queixen de la rusticitat del catre.

Els suporters són puntuals a la cita recullen les bosses i van per feina perquè el Josep Mª Viaplana no tant sols fa de suport als de l'opció A que parteix de Marialles, sinó que és el guia de l'opció B, que comença l'excursió a Cortalets.

Per la banda de Marialles el guia és el Regus, problemes d'última hora han impedit caminar els dos organitzadors restants, l'Eduard Botey i el Xavier Sales.

Aquesta etapa culminant ha anat rodejada de mals auguris propiciats pel temps tempestuós que ha fet durant tot el mes de maig. A l'aixecar-se tothom mira el cel, hi ha abundants núvols blancs que circulen de pressa empesos per un vent considerable, de la banda de Vallespir una nuvolada grisosa treu el nas, sota el refugi la boira cobreix tota la vall. Un pastor diu que el temps no li agrada gaire.

Cal marxar aviat i després veurem. El Regus es disposa a donar la primera passa, però alguna cosa llefiscosa i enganxosa li'n dificulta. Efectivament, una matinal caca de vaca de considerables proporcions té al seu bell mig i ben enfonsada la bota del Regus. Podem anar tranquils, això porta sort, diuen els entesos en supersticions i exoterismes diversos. Per la dimensió de la cacona la sort serà extraordinària.

I comença l'ascensió al Canigó. El camí - extraordinàriament cuidat i marcat - transcorre per un exuberant bosc de pi negre i avet junt amb algún bedoll i moixera de guilla. El dia s'aclareix i el temps millora per moments. Les supersticions no fallen.

Muntanyes del Canigó
fresques sou i regalades,

sobretot ara a l'estiu
que les aigües són gelades.

La Riera de Cadí baixa abundant. El Regus mogut per un esperit científic encomiable es pregunta si a la primavera seran també gelades les aigües del Canigó. La comprovació empírica s'imposa i sí sí...paxaff! tot sencer dins de la Riera. Les càmeres de TV3 no hi eren, però el que és més greu: les càmeres paraigüeres tampoc. Durant molts anys les càmeres fotogràfiques del paraigua han esperat sàdicament i pacientment que algun paraigüero demostrés les seves habilitats natatòries al pas dels incomptables rius, rieres i torrents que hem passat, i heus aquí que avui que per fi s'ha produït l'esdeveniment les càmeres no hi eren.

Els recalcitants entesos en supersticions quotidianes troben aquí un signe més evident que l'excursió serà un èxit. Pobre Regus, el que ha de fer perquè l'excursió funcioni com una seda...!

Seguidament paraigüers i paraigüeres obren les seves motxilles i en cosa de segons posen sobre les pedres de la ribera una estesa de recanvis de tot tipus (mitjons, camises, samarretes, etc) que talment sembla la parada ambulant del mercat de la plaça del poble.

Després d'esmorzar al Refugi Aragó comença la pujada de debó. "Sobretot, no fem dreteres" diu el Manel Romani, "els camins son savis" afegeix l'Eduard Coll. Per evitar que ningú es despisti fora del camí es posen al davant. Amb la llengua fora la resta va seguint per totes les dreteres possibles tal i com els nous guies antidretera assenyalen. Al final, consternats observen que no han seguit el camí en cap moment.

Ja som a prop només queda la xemeneia. Per allà hem de pujar? pregunta incrèdul algun paraigüero no massa avesat a grimpades de certa categoria. Però salvada la primera sorpresa El Paraigüa s'enfila i s'enfila fins el cim.